

Umhvørvið og vit

EINKI er so ringt, at tað ikki er gott fyri okkurt. Hetta orðafellið sanna vit í hesum døgum, nú tað er komið alment fram, at eitt ídnaðarvirki hevur slept út á sjógv sera vandamikil evni í fleiri ár.

GOTT er tað, at hetta nú er vorðið alment kent, tí við hesi hending fara vit vónandi at rakna við og sanna, at tað er ikki bert hjá grannum okkara, í Eystureuropa og aðrastaðni, at tey eru líkasæl við dálking av umhvørvinum.

Tað er nú komið fram, at eitt ídnaðarvirki í Norðoyggjum hevur slept út fleiri tons av saltsýru í Borðoyarvík. Hetta hendi í vikuni. Men tað sigst, at hetta er einki nýtt. Virkið skal í fleiri ár hava slept hetta vandamikla evnið í havið ístaðin fyri at koyra tað burt á annan hátt. Hesaferðina hava teir bara skrúvað í so nógv upp fyri krananum, at nógv størri nøgd enn vanligt er farin í havið — og tað kundi tí ikki sleppast undan, at fólk uppdagaðu hetta.

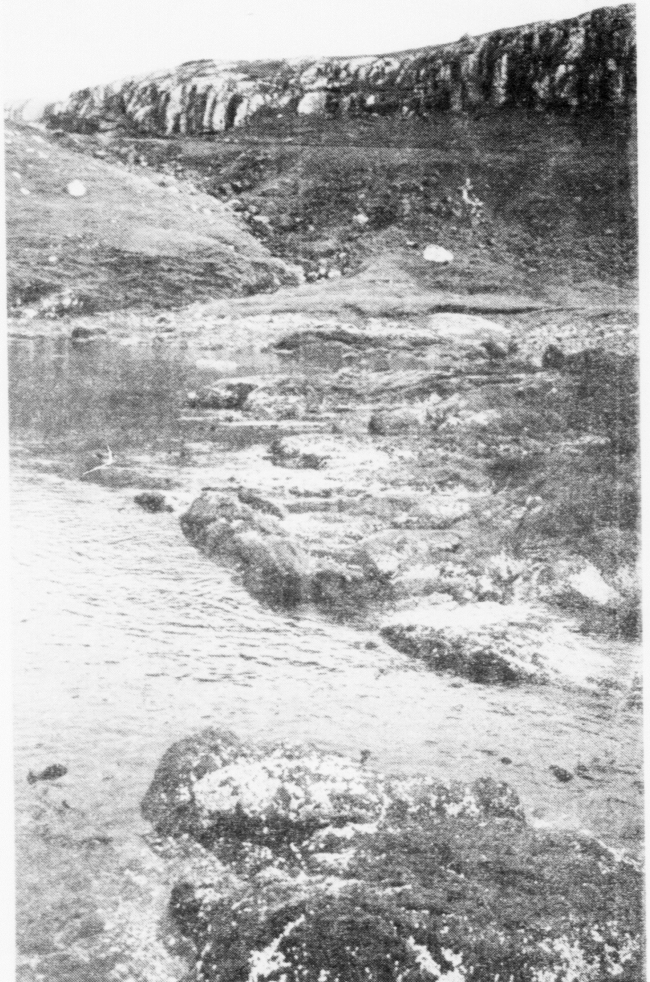
Tað er alt annað enn hugaligt at vita sær, at tað eru virki ella hvat tað nú skal vera í hesum landi, sum als ikki virða okkara umhvørvi meira enn so, at tey lata fleiri tons av vandamiklum evnum beint út í havið. At slíkt kann henda av ósketni er so eitt, men at tað er gjørt við fullum viti í longri tíð átti at fingið fólk at raknað við. Tað sigur seg sjálvt, at virki, sum hava eina framleiðslu av slíkum slagum sum hetta eina virkið, tey mugu skipa so fyrri, at tey sleppa av við burturkastið á ein slíkan hátt, at tað ikki dálkar umhvørvið.

Tað vit hava frætt í útvarpi og sjónvarpi, so hevur virkið sambært nevndarformanninum, sum er fyrrverandi løgtingsmaður, í longri tíð slept saltsýru á sjógv. Tó bert í smærri nøgdum. Hesaferðina var tað so eitt mistak, at so nógv fór í senn. Slíkt er púra óhoyrt. Og tað átti ein fyrrverandi løgtingsmaður at vitað. Hann skuldi so í hvussu er kent landsins lógir, sum klárt siga, at slíkt má ikki henda. Annars átti sunt skil og vit at sagt einum og hvørjum, at tað kann ikki vera gott fyri umhvørvið at sleppa saltsýru út í hana, og heldur ikki í smærri nøgdum gjøgnum longri tíð.

VIT eru altíð so skjót at døma onnur og at hava eina meining, tá tað er um grannan. Hyggið bara hvussu vit øsa okkum upp um ta óhugnaligu dálkingina í Eystureuropa, sum kommunisman hevur ábyrgdina av.

MEN hvussu bera vit okkum sjálvi at! Koyra saltsýru í eina vík, har fiskur og annað livandi heldur til. Hvat líkist tað.

ÚTVARPIÐ visti at siga frá, at virkið hevði ikki ráð at senda burturkastið av landinum at beina burt, og skilti ein tí, at tað tí var biligari og lættari at koyra á sjógv. Er hetta vanlig mannagongd á øðrum virkjum kring landið, so mugu vit vóna, at Heilsufrøðiliga starvstovan fer at gera vart við seg av álvara. Men her vita vit, at eitt er at samtykkja reglur og lógir, nakað annað er at hava eftirlit við, at tær verða hildnar. Hetta er júst tað okkum manglar á so nógvum økjum. og her sær tað út til at vera sera neyðugt við eftirliti. Vónandi fær henda hending okkum øll at rakna

við og forða fyrri, at slíkt hendir aftur.

VÓNANDI fer henda hendingin at fáa okkum øll at fylgja við, hvat virki og onnur koyra út í havið. Ein av okkara frægu náttúruvinum, Jørgen Olsen, sáli, hevði eina langa greinarøð í blaðnum um, at vit vóru við at dálka okkara firðir. Ongin tók hann fyrri fult. Nú siggja vit, at tað hann skrivaði er tann beiski veruleiki enn tann dag í dag. Latið okkum minnast Jørgen Olsen við at

vísa hesi fjaldur dálking ans. Vit mugu av álvara til at sópa fyrri egnum durum, áðrenn vit fara at skriva og tosa um, hvussu ringt tað er aðrastaðni.

jamú